

Sanningens Evangelium i Svensk Översättning

Jörgen Magnusson

7 juli 2010

Sanningens Evangelium

(16.31) Sanningens glädjebud är en fröjd för dem som från sanningens Fader fått gåvan att känna honom genom kraften i Ordet, det som är i fullheten som är i Faderns tanke och förstånd, denne som de kallar "Befriaren", eftersom det är namnet på uppdraget som han skulle fullborda: befrielse för dem som blivit (17) ovetande om Fadern och eftersom "glädjebud" är namnet på hoppet som uppenbarats, eftersom glädjebudet är fyndet för dem som söker Fadern. Eftersom Alltet sökte efter honom som det hade kommit ut ur, men de var inuti honom, den ofattbare, outgrundlige som står över varje tanke, eftersom okunnigheten om Fadern framkallade oro och skräck, och oron förtätades som en dimma så att ingen kunde se, därför blev Villfarelsen mäktig, bearbetade sin materia, men förgäves eftersom den inte kände sanningen.

Materien tog form, eftersom Villfarelsen, med all skönhet den var mäktig, skapade en ersättning för sanningen. Nåväl, detta var ingen förödmjukelse för honom, den ofattbare, outgrundlige, för oron, glömskan och det bedrägliga bländverket var ingenting, medan den fasta sanningen är orubblig och omöjlig att försköna. Därför ska ni inte bry er om Villfarelsen, den har ju inget fäste!

Villfarelsen blev till i en dimma som dolde Fadern, och den blir till, eftersom den skapar bländverk, glömska och skräck för att genom dem förleda och fångsla dem som tillhör mitten.

Glömskan som hör till Villfarelsen var inte uppenbarad. Den är ingen (18) [tanke] hos Fadern och det var inte hos Fadern som glömskan kom till. Men även om det förvisso var Fadern som glömskan gällde, så är det som kommer till i honom inte glömska utan Kunskap.

Kunskapen blev en uppenbarelse för att glömskan skulle försvinna och Fadern bli känd. Eftersom glömskan uppstod eftersom de inte kände Fadern så kommer den ju att försvinna när Fadern blir känd. Glädjebudet om den som de sökte efter uppenbarade kunskapen för de fullkomliga genom Faderns barmhärtighet: det dolda mysteriet, Jesus Kristus. Genom glädjebudet upplyste Jesus dem som på grund av glömskan var i mörkret. Han upplyste dem och gav dem en väg, och den vägen är sanningen som han lärde dem. Därför blev Villfarelsen ursinnig på honom. Den förföljde honom, men nedslogs och besegrades av honom, för när de spikade upp honom på ett trä blev han en frukt med kunskap om Fadern. Men den här frukten förde inte med sig fördärv för att den åts. Tvärtom, de som ätit frukten är de som har funnit honom i sig och som han har funnit i sig, och det är de som gläds över fyndet!

Den ofattbare, outgrundlige Fadern, den fullkomlige, han som gjorde Alltet, det är i honom som Alltet är, men Alltet saknar honom för han har

behållit deras fullkomlighet i sig. Fadern, han som inte gav fullkomligheten till Alltet, var inte missunnsam, för vilken missunnsamhet skulle det kunna finnas mellan Fadern och hans egna lemmar? **(19)** För om denna sfär hade fått fullkomligheten hade de inte kunnat komma till Fadern. Eftersom han behåller fullkomligheten djupt inom sig skänker han den till dem som ett återvändande till honom tillsammans med kunskap och fullkomlighet. Det är han som har skapat Alltet, och Alltet är i honom, men alltet saknade honom. Såsom någon som är okänd av andra önskar att de ska lära känna honom och älska honom, på det sättet — för vad behövde Alltet om inte kunskap om Fadern — blev han en lugn och tålmodig vägvisare. Han är lärare och framträdde i en skola och talade Ordet. Därför kom de som enligt sig själva var visa till honom för att sätta honom på prov. Men eftersom han fick dem att komma på skam, för de var dårar, hatade de honom, för de var inte sant visa. Efter allt detta kom de små barnen till honom. De äger kunskapen om Fadern, för när han hade undervisat dem om Faderns yttre tänkte han dem. De förstod och blev förstådda, de lovprisade och blev lovprisade för de levandes levande bok uppenbarades i deras hjärtan, den som är skriven djupt i Faderns **(20)** tanke och förstånd, och som före alltings grundläggning är i det oförståeliga i Fadern, den som ingen kunde lyfta för det åligger honom som ska lyfta den och bli slaktad.

Eftersom ingen av dem som anförtrotts frälsningen hade kunnat uppenbaras — om inte boken trätt fram — därför led den barmhärtige trofaste Jesus med dem, då han i smärta tog upp boken. Eftersom han vet att hans död är liv för många, — liksom den döde husbondens förmögenhet är fördold till dess att testamentet har öppnats, och liksom Alltet var dolt då Alltets Fader var osynlig, trots att det kommit ur honom som allt kommer ur, — därför uppenbarade sig Jesus, iklädde sig boken, de spikade fast honom på ett trä, men han offentliggjorde Faderns bestämmelse på korset, o, storheten i en sådan lära!

Han stiger ned till döden trots att det eviga livet kläder honom. Men då han klätt av sig de förgängliga trasorna, iklädde han sig oförgängligheten, den som ingen kan ta ifrån honom. Då han gått in i skräckens tomma rymder undkom han dem som glömskan gjort nakna, för han är kunskap och fullkomlighet. Han förkunnar det som är i Faderns hjärta **(21)** [En rad i stort sett förstörd] när [Något eller några ord saknas] undervisade dem som kommer ta emot undervisning, och de som kommer ta emot undervisningen är de levande som är skrivna i de levandes levande bok. Det är om sig själva de får undervisning när de tar emot sig själva från Fadern genom att de återvänder till honom. Eftersom Alltets fullkomlighet är i Fadern är det nödvändigt för Alltet att gå till honom. Då, när någon vet, mottar han det som är hans

och drar det till sig. För den ovetande lider brist och mycket är det som han saknar, för han saknar det som skulle gjort honom fullkomlig. Eftersom Alltets fullkomlighet är i Fadern och det är nödvändigt för Alltet att gå till honom och att var och en tar emot det som tillhör dem, — skrev han in dem i förväg, för han hade förberett att ge (fullkomligheten) åt dem som kommit ur honom, dem vars namn han kände från början, — till slut kallade han på dem! Eftersom den vars namn Fadern har uttalat är ‘en som vet’, — för den vars namn inte nämnts är ‘en ovetande’, hur skulle man kunna höra om ingen ropar ens namn?, för den som är ovetande till slutet är en glömskans skapelse och kommer att upplösas med den, om det var på annat sätt, varför har inte sådana eländiga (22) röst[lösa] namn? — följaktligen, en som vet är ovanifrån, så när han kallas hör han, svarar och vänder sig till den som kallat honom, går till honom och förstår varför man kallar på honom. Eftersom han vet gör han vad den som har kallat på honom vill, önskar att behaga honom och få vila. En sådan person får sitt namn. Den som får veta på ett sådant sätt förstår varifrån han kommit och vart han ska gå. Han förstår som någon som när han varit berusad rest sig ur ruset. Eftersom han själv har rest sig ur ruset har han återställt det som är hans, vänt många bort från Villfarelsen, gått före dem till de vägar från vilka de förvillat sig när de blivit vilsna på grund av djupet hos den som omfattar allt men som inte omfattas av något.

Det var ett stort under att de var i Fadern utan att veta om honom och att de själva kunde gå ut ur honom, för de kunde inte begripa sig själva än mindre känna den som de var i. För om (Troligen någon rad överhoppad av avskrivaren. Kanske har det stått ‘det inte skett’.) hade hans vilja inte gått ut ur honom. För han uppenbarade den så att de förstod i samstämmighet med alla dess utstrålningar, detta är den levande bokens kunskap som han till dess sista bokstav uppenbarade (23) för Eonerna. När de uppenbaras talar de inte som toner eller som texter som behöver röst för att någon ska läsa upp dem och tänka på det som är tomt mellan orden, tvärtom är de sanningens texter som talar själva och känner sig själva. Varje text är en fullkomlig tanke liksom en fullkomlig bok består av texter som har skrivits genom enheten. Fadern har skrivit dem för Eonerna för att de genom hans texter ska känna Fadern.

Hans vishet uttänker Ordet;
hans lära uttalar det;
hans kunskap uppenbarar det;
hans ära är en krona på dess huvud;
hans glädje är ett med det;
hans härlighet upphöjde det;
hans form uppenbarade det;

hans vila tog emot det;
hans kärlek förkroppsligade det;
hans tro omslöt det.

På det här sättet går Faderns ord ut i Alltet. Det **(24)** är hans hjärtas frukt och hans viljas ansikte. Det bär verkligen Alltet när det väljer det. Dessutom antar det samma form som Alltet när det renar dem och återför dem till Fadern, till Modern, Jesus av obegränsad sötma!

När Fadern uppenbarar sin famn, — och hans famn är Den Heliga Anden, — uppenbarar han sitt fördolda, — och hans fördolda är hans Son, — för att Eonerna genom Faderns inre ska känna Fadern, sluta plågas av sökandet efter honom, och istället vila djupt i honom och veta att detta är vilan.

Då han hade uppfyllt bristen upplöste han formen, — hans form är världen som han tjänade i, — för där det är avund och strid är det brist, men där det är enhet är det fullkomlighet. Eftersom bristen blev till för att de inte kände Fadern så blir det ingen mer brist från det ögonblick när de känner honom. På det sätt som en ovetande människas okunskap upplöses av sig själv när hon vet, och på det sätt som mörkret upplöses när ljuset uppenbaras, **(25)** på så sätt upplöses också bristen genom fullkomligheten. Alltså, från det ögonblicket syns inte formen, tvärtom upplöses den när den förbinds med enheten.

Men nu är bristens och fullkomlighetens verk splittrade, men med tiden kommer enheten att fullkomna vägarna genom enheten. Var och en kommer ta emot sig själv. Genom kunskapen ska han rena sig till enhet, från bristen i mångfaldens sätt att vara. Liksom elden slukar han materien inom sig, liksom mörkret slukas av ljuset och döden av livet.

Detta har verkligen hänt var och en av oss! Därför är det passande att vi tänker på Alltet så att huset blir heligt och lugnt för enheten. Liksom när folk har flyttat och kastar (eg. slår sönder) krukor som har gått sönder (eg. som är delvis dåliga) utan att husbonden lider av det, tvärtom gläds man för man ersätter dem med krukor som blir fulla när de fyllts. Eftersom detta är domen som har kommit **(26)** från ovan, — för den har dömt var och en som ett tveeggat svärd som hugger åt alla håll, även om det uppenbarades i hjärtat på dem som uttalde det är det inte bara ett rop utan det blev en kropp, — skälvde krukorna våldsamt för några var tömda och andra var fyllda, en hälft var försedd och den andra hade läckt ut, några var renade andra var sönder. De vacklade och skalv för de saknade såväl fäste som stabilitet för Villfarelsen blev orolig och visste inte vad den skulle ta sig till. Den lider, sörjer och skriker att den inte förstår någonting, för kunskapen som är Villfarelsens och dess

utstrålingars undergång har kommit emot den. Villfarelsen är tom för den har ingenting i sig.

Sanningen trädde fram. Alla dess utstrålingar kände igen den och hälsade Fadern i sanning och fullkomlig kraft som förbinder dem med Fadern. För var och en som älskar sanningen, — för saningen är Faderns mun, hans tunga är Den Heliga Anden, — den som förbinder sig **(27)** med sanningen, han fäster sig vid Faderns mun. Från sin tunga ska han få Den Heliga Anden. Så uppenbarar Fadern sig och så avslöjar han sig för sina eoner. Han uppenbarade det som var dolt i honom och förklarade det. För vem är det som har om inte Fadern själv?

Allting är hans utstrålingar. De har lärt känna honom för de har kommit ur honom liksom barn som varit i en vuxen. De visste att medan de ännu inte fått form eller namn, — som Fadern föder åt var och en, — då tog de emot hans kunskaps form, annars skulle de ha förblivit i honom utan att lära känna honom. Men Fadern är fullkomlig och känner allt som är i honom. När helst han vill uppenbarar han det och ger det form och namn. Han ger det namn och gör så att de blir till. Men de som ännu inte blivit till är ovetande om honom som format dem.

Alltså, jag säger inte att de som ännu inte blivit till inte finns, men de finns **(28)** i den som kommer att önska så att de blir till när han vill det. Liksom tiden som ska komma, känner han allt som han ska frambringa medan det ännu inte uppenbarats. Men frukten som ännu inte uppenbarats varken vet något eller ger något. Så är det också med det som finns. Å andra sidan är Fadern den som är i dem som utgår ur honom, han är den som rest dem ur det som inte finns.

Eftersom den som inte har någon rot inte heller bär någon frukt, — men han säger: 'jag finns,' — men likväl upplöses han av sig själv. Därför kommer allt som aldrig har funnits inte heller att finnas. Vad vill alltså Fadern att han skulle ha tänkt om sig? Detta: 'Jag är som nattens skuggor och inbillningar.' Ljuset skinner på skräcken som har gripit honom som förstår att han inte är någonting. På detta sätt var de ovetande om Fadern: — för det var honom **(29)** som de inte kunde se, — eftersom han (Han som är nattens skuggor och fantsier) var skräck, oro, kraftlöshet, tvivel och splittring, fanns många illusioner. Genom honom verkade de på dem (som var ovetande om Fadern) tillsammans med Och tomma absurditeter. Liksom när man frisk faller i sömn och drömmer förvirrade drömmar: man flyr från ett ställe, eller man är kraftlös när de kommer eftersom man har förföljt någon annan, eller slår man någon eller blir själv slagen, man faller från höga höjder eller dras upp i luften av vinden utan att ha vingar, ibland är det som om man blir dödad

fastän man inte ens är förföljd, eller som om man själv dödat sina grannar för de badar i blod, för dem, — tills de som gått igenom allt detta vaknar, de som var i all denna förvirring utan att kunna någonting, för sådana saker finns inte!

Så är det för dem som kastat av sig okunskapen som sömn. De räknar inte med honom (han som ligger bakom skräcken och som inte finns) för han är ingenting. Inte heller räknar de med att hans andra **(30)** verk ska bestå. Tvärtom kastar de dem av sig som en dröm från natten, men kunskapen om Fadern räknar de med för den är gryningen!

Som sovande har alla varit på den tiden då de var ovetande och som en som har kunnat resa sig ur sömnen och lycklig är den man som återvänder till sig själv och välsignad är den som har öppnat de blindas ögon Och Anden rusade efter honom för att resa honom upp!

Då den (han) räckte ut handen till honom som låg utslagen på marken stärkte den hans fötter så att han skulle kunna stå, för han hade ännu inte rest sig.

Kunskapen om Fadern och hans Sons uppenbarelse gav dem möjlighet att förstå. För när de såg och hörde honom gav han dem att smaka och lukta på honom och röra vid den älskade Sonen! Eftersom han har uppenbarat sig undervisar han dem om Fadern, den ofattbare. När han blåste in i dem det som är i Faderns tanke gör han hans vilja. När många hade blivit upplysta vände de sig till **(31)** honom. Eftersom de materiella är främmande, — och inte såg hans bild, än mindre kände de igen honom för han kom i köttslig form, — kunde ingen stoppa hans väg för oförgänglighet är ofattbarhet. På ett nytt sätt upprepar han vad han redan sagt om det som finns i Faderns hjärta. När han frambringat det felfria Ordet, — för ljuset och hans röst som föder livet har talat genom hans mun, — gav han dem tanke, klokhets, medlidande, befrielse och den starka Anden från Faderns oändlighet och sötma. Genom att han gjorde slut på straffen och plågorna, — för dessa förledde några som led brist på medlidande från hans ansikte in i Villfarelse och bojor, — men han upplöste dem med kraft och genom kunskapen fick han dem att komma på skam.

Han blev väg för dem som gått vilse

kunskap för de ovetande

fynd för dem som sökte

styrka för dem som vacklade

renhet för dem som blivit besudlade

för han är ju herden som lämnade de **(32)** 99 fåren som inte gått vilse. Han kom, han sökte efter det som gått vilse och gladdes när han fann det för 99 är ett tal som förblir på vänster hand men när den enda blir funnen övergår hela

talet till höger hand. På så sätt är vad den ende saknar vad hela högerhanden behöver. Därför drar den det från bristen, från vänster till höger och på detta sätt blir talet 100! Symbolen för det som sagts är Fadern. Även på sabbaten, när han funnit fåret som hade fallit ned i en grop, arbetade han med det, höll det vid liv, lyfte upp det ur gropan för att ni i era hjärtan ska förstå vad sabbaten är: dagen då det inte passar sig för frälsningen att vara överksam, och så att ni ska tala om dagen från ovan, den som inte har någon natt och där ljuset aldrig slocknar eftersom det är fullkomligt!

Tala alltså utifrån förståndet, för ni är den fullkomliga dagen och det ljus som aldrig sjunker bor i er! Tala om sanningen tillsammans med dem som söker efter den och om kunskapen med dem som har syndat i sin villfarelse. Ni är den intellektuella förståelsens barn. **(33)** Stärk benen på dem som har snubblat och sträck ut era händer till dem som är sjuka. Ge mat åt dem som svälter och lindring till dem som lider. De som är vakna och som vill det: res dem upp och väck dem som sover! För det är ni som är förståndet som drar uppåt och om styrkan gör så ger den verkligen kraft!

Ge akt på er själva och inte på dem (eller de) som ni har lämnat. Återvänd inte för att äta det som ni har spytt ut. Bli inte mask eller malättna för ni har redan kastat av er det. Bli inte en plats för Djävulen för ni har redan besegrat honom.

Av omsorg för dem som faller: stärk inte era stötstenar, för det är en hjälp för dem. För den laglöse kommer inte att göra mer skada än den laglydige. För den förre gör vad han gör eftersom han är laglös, medan den laglydige gör vad han gör bland andra (eller genom andra).

Gör alltså Faderns vilja för ni är från honom! För Fadern är söt och i hans vilja är godhet. Han har känt till vad som är ert för att ni ska få vila. För av frukten vet man till vem ni hör. Eftersom Faderns barn är hans doft, — **(34)** för de kommer från hans ansiktes nåd, — därför älskar Fadern sin doft och uppenbarar den överallt och när den blandar sig med materien ger han den till ljuset och genom sin tystnad låter han den överskrida varje form och varje ljud. För det är ju inte öronen utan Anden som känner doften. Den drar doften till sig för sin egen skull och sjunker in i Faderns doft och på så sätt så skyddar Anden doften och tar den till platsen varifrån den har kommit, bort från platsen där den först hade blivit kall. Och den är en psykisk illusion som är som fruset vatten. När det sjunkit är det som vatten som ser ut som porös jord så att de som ser den tror att det är jord. Men när den åter blivit inandad och uppvärmd upplöses den igen. Alltså kommer kall doft från separationen (från Fadern). Därför kom tron ochupplöste separationen och förde med sig kärlekens varma fullhet så att inte kylan utan den full-

komliga tankens värme skulle återkomma. Detta är innebörden i glädjebudet om ankomsten av fullheten för dem som har väntat **(35)** på befrielsen som skulle komma från ovan. Deras hopp förväntar sig det man hoppas av ankomsten som är deras bild: ljuset som inte har skugga i sig. På den tiden när materiens brist ännu inte hade kommit till var fullheten redan på väg. Den kommande oändligheten som hör till Fadern gav en tid till bristen, men självfallet kunde ingen förutsäga på vilket sätt som den oförstörbara skulle komma. Tvärtom var Faderns djup enormt men Villfarelsens tanke fanns inte hos honom. Den är ett fallet ting som lätt kan rättas till när man upptäcker honom som kom tilldet som han skulle återställa, för ett sådant återvändande kallas omvändelse. Oförgängligheten andades efter den som syndat så att föra honom till vila. För förlåtelsen är vad som fattades ljuset i bristen: fullhetens ord! För läkaren hastar till platsen där det finns sjukdom, eftersom det är viljan som finns i honom. Den som lider brist gömmer sig alltså inte för läkaren, eftersom läkaren har vad den lidande behöver. På så sätt är fullheten, — som är utan brist men som av sig själv fyller bristen med det **(36)** den gav av sig själv till honom (som led brist) så att denne verkligen ska få nåd, för när han led brist hade han ingen nåd. Dörför fanns det en förminskad sak där nåden inte fanns. När den förminskade saken togs emot av honom som behövde den uppenbarade den vad han behövde. Det är fullheten, den som är upptäckten av det sanna ljuset som strålade över honom för det är oföränderligt!

Därför talade man offentligt om Kristus för att de som var förvirrade skulle återvända och han smörja dem med smörjelsen. Smörjelsen är Faderns förbarmande som ska förbarma. Och dem som han har smort är de som har blivit fullkomliga. För fulla krukor är smorda. När smörjelsen på en kruka är förstörd springer den läck och det som förorsakar bristen är det varigenom smörjelsen försvinner. För då blåser en vind och kraften tar krukans innehåll, men från den kruka som inte är trasig försvinner inte sigillet och inte heler spills något ut utan det som fattas återställs av den fullkomlige Fadern.

Han är god och känner alla sina växter för det är han som har planterat dem i sin trädgård och hans trädgård är hans viloplats. Detta **(37)** är fullkomligheten i Faderns tanke och de är orden som han har tänkt ut. Vart och ett av hans ord är hans viljas verk och hans ords uppenbarelse. Först utgjorde de hans tankes djup och Ordet som först trädde fram uppenbarade dem och ett sinne som uttalar ordet och en tyst nåd. Ordet kallade de 'tanken' för de var i nåden utan att de blev uppenbarade. Nu hände det alltså att den kom fram först när det behagade hans vilja som önskar. Och viljan är vad Fadern vilar i och finner behag i. Inget sker utan Ordet och inte heller sker något utan Faderns vilja, men hans vilja är outgrundlig. Den är hans fotspår, ingen kan förstå den och inte heller låter han sig observeras så att han kan omfattas.

Men när han så önskar är det han önskat, även om synen av hans gudomliga vilja inte är behaglig för dem som inte är, för han känner början och slut för dem alla, för på slutet ska han fråga dem direkt. Och slutet är mottagande av kunskap om det som är dold, och det är Fadern, **(38)** han från vilken början utgick, han till vilken alla som utgått från honom ska återvända. Och de uppenbarades, jublade och glädde sig över hans namn och Faderns namn är Sonen!

Det är han som i början namngav den som trädde fram från honom, han som verkligen var han själv och han födde honom som en son. Han gav honom det namn som tillhörde honom såsom han äger allt som han har hos sig. Han äger namnet, han äger Sonen. Sonen är det möjligt att se, men namnet är osynligt för det är det osynliga mysteriet som kommer till öronen som är helt fyllda av det. För Faderns namn är inte uttalat utan uppenbaras som en Son. Så stort är alltså namnet!

Vem är det alltså som kan uttala hans namn, — det stora namnet, — utom han själv som äger namnet och namnets barn, dessa i vilka Faderns namn vilade, och som i sin tur vilade i hans namn?

Eftersom Fadern är ofödd var det han själv som ensam födde Sonen som sitt namn innan han frambringade Eonerna så att hans Faderns namn skulle bli herre över dem, detta är det sanna namnet **(39)** som står fast genom hans befallning i fullkomlig kraft, för det namnet består inte av ord eller benämningar. Tvärtom är hans namn osynligt. Han själv namngav sig för endast han ser sig som själv var den ende som kunde namnge honom. Eftersom det som inte finns inte heller har något namn, — för vilket namn skulle man kunna ge åt honom: ‘Den som inte finns?’ — men han som är finns också tillsammans med sitt namn, endast han känner namnet och endast han kan nämna det och hans namn är Sonen!

Han har alltså inte dolt namnet i tingen, det fanns (redan) men Sonen uttryckte det. Namnet tillhör verkligen Fadern, liksom Faderns namn är Sonen, hans allra innersta del. För var skulle han finna ett namn om inte hos Fadern?

Men utan tvivel kommer någon att säga till den som står intill: ‘vem är det som kan ge namn åt någon som funnits före honom som om avkomman inte får namn **(40)** från dem som fött dem?’ Det passar sig alltså för oss att fundera på vad namnet är. Det är det sanna namnet. Det är inte ett namn som man får från sin far för det något som är som ett egennamn. Han fick verkligen inte namnet till låns som andra som får sina namn i enlighet med formen när de skapas. Tvärtom är det hans egennamn och det finns ingen annan som har givit det till honom utan han är onämnbart utsäglig tills när han som är fullkomlig talade om honom själv. Och det är han som

har kraft att yttra hans namn och att se honom. När det alltså behagade honom att hans namn som han älskade skulle bli hans son, och han gav namnet till honom som kom fram ur djupet, (då) talade han (Sonen) om de hemliga tingen i i vetskap om att Fadern är utan ondska. Precis av det skälet frambringade han honom för att tala om platsen, och om viloplatsen från vilken han hade kommit fram, (41) och fullheten, storheten i hans namn och om Faderns sötma!

Han ska tala om den plats från vilken var och en har kommit, och om regionen genom vilken var och en mottog sin jämvikt, — var och en kommer skynda sig att återvända dit, och att ta av den platsen, platsen där var och en stod upprätt, var och en fick smaka av den fick näring och växande, — och deras egen viloplats är hans fullhet. Alla som strålar ut från Fadern är verkligen fullheter. Alla är de rotade i honom som gjorde så att de trängde fram ur honom. Han har bestämt deras öde.

Var och en är alltså uppenbarad för att genom sin egen tanke (en mindre lucka i texten). För platsen till vilken de sänder sin tanke är deras rot som lyfter dem upp genom alla höjderna till Fadern och de har hans huvud som sin viloplats och de omfamnar honom som om de blev kyssta av honom. Men det är inte för att de är högmodiga (42) som de uppenbaras på ett sådant sätt. Inte heller har de förminskat hans härlighet, tänkt låga tankar om honom, att han skulle vara hämndgirig eller vred. Tvärtom tänker de att han är utan ondska, orubblig, söt och känner alla innan de kommit till och att han inte behöver någon som upplyser honom om något. På det här sättet är de som äger den oändliga storheten i de himmelska tingen: de dras till enheten och den fullkomliga som är där för dem. De stiger inte ned till dödsriket, inte heller finns det avund, sorg eller död i dem. Tvärtom vilar de i den vilande fria från plågor. Inte heller flackar de kring i sökande efter sanningen, det är nämligen de som är sanningen!

Och eftersom Fadern är i dem och de i Fadern, är de fullkomliga utan splitt-ring i den sant gode. De orsakar inte någon brist för någon utan ger vila och friskhet i anden. Och det är till sin rot som de lyssnar och har omsorg om det som gör att man finner sin rot utan att ta skada till själen. Detta är de välsignades plats. Det är deras plats.

Låt nu alltså (43) de övriga, att utifrån sina platser förstå att det inte är passande för mig, — för jag har varit på vilans plats, — att jag talar om annat än om platsen där jag ska vara och oupphörligen hänge mig åt Alltets fader och åt de sanna bröderna, över vilka Faderns kärlek flödar och i vars mitt det inte finns någon brist på honom, de som uppenbart i sanning är i det sanna och eviga livet. De talar om det ljuset som är fullkomligt och fyllt

av Faderns säd och av det som är i hans förstånd och fullhet. Hans Ande glädjer sig över den och förhärligar honom genom det den är. Och hans barn är fullkomliga och värdiga hans namn. För sådana är barnen som Fadern älskar!